

Het meisje, achter hem, beet snikkend op haar zakdoekje. Hij tilde haar op, tot voor het mondstuk. In het Spaansch dreunde ze langzaam op, als een lesje, als een gebedsformule:

— We blijven bij vader, bij vader . . . bij vader . . . we komen niet naar je toe . . . U bent een slechte, slechte moeder . . . een slechte moeder . . . Toen kon ze niet meer. Hij zette haar neer, hing de telefoon op. De gezichten van de douanen en van de havenpolitie keken ontroerd. Duizend vliegen gonsden venijnig.

Het einde volgde snel en onverwacht. Op het heetst van den middag knetterde karabijnvuur door de stilte van den amechtigen waterkant. En de omgeving van het Havenkantoor werd afgezet door geuniformden. Eén vertelde op zeurderige toon dat de „coronel” gepoogd had om te ontvluchten, en dat men hem had neergeschoten.

Tegen donker was dat stuk van de kade weer vrij.

Een plek door de zon verdroogd bloed gloeide daar als een aangeroeste schandvlek. Bij het gebouw hield een auto stil. Een heer en twee oudere dames, bloedverwanten van moeders zijde, haalden de kinderen af.

Weken lang bleef het laatste beeld me vervolgen als een nachtmerrie: een klein blond meisje, dat wanhopig snikkend werd meegevoerd in een hoekje van de snel het land inrijdende auto.
